

BIBLIOTEKA
SHTETIT

314-1

q. 98

FAHREDIN
GUNGA

FLAKA E FJALES

Poezi

814-1
895

FAHREDIN GUNGA

FLAKA E FJALËS

— Poezi nga Kosova —

12418

SHTËPIA BOTUESE «NAIM FRASHËRI»

POEMA PËR ATA,

*Të rinjve të vendlindjes sime
të ramë në Luftën Nacionalçli-
rimitare.*

Mbi dritare
nata derdh qetësinë.
... Në koridor
hapat randë tingëllojnë
dhe në zemër
futin frikë e trishtim.

Në sytë
e mbyllun kalojnë
kujtime me kujtim...

— O, ju njoh,
të gjithëve ju njoh:
njerëz,
shokë,
pjesë e trupit tim!
Shumë herë

kemi andrrue
për jetë,
për agim!..
... Tash, vene
dorën në zemër
dhe pyete veten:
a ka
vdekje ma të mirë
se me vdekë
për liri?

II

Ibri derdhët në qetësi. Gjëmon.
Nata ikë. Në zemër të lëndueme
mbesin gjurmat e saja. Kalon
si bishë e egërsueme...

Zveçanin e puth agimi
me rrezet e para, si nana fëminë.
— O zemra të ndryeme nga mjerimi,
kur keni me e gëzue Lirinë?

— O shok,
ndigjom:
i ri jam,

ende s'ia kam thithë
nektarin rinisë;
ende ashti im i njomë
derdh tambël
si i fëmisë.

O, ende
veç shtambëdhetë herë
lulen e kam pa
tue lulzue —
e sot,
e sot
do të vdes

si zogu pa krahë,
kur del së pari me fluturue...

Ndigjom':
kam lindë
ku pëlçet zemra e gurit,
ku tokës i vjen era,
në votrën e ngjyeme
me blozën e jetës,
në ngjyrën e skamjes.

III

— O Diell,
kur kemi me u nxe me rrezet
tueja, na — njerëz që fati na gjet
në tela; na — brezi ndër breza
më të shkallmuem që jemi;
na — që mbi kurriz tonë ka ra
barra e shekujve?.. Jo, s'kemi
qenë të verbët — kemi pa
atë që asht ma e poshtër te njeriu,
atë — që në çdo kand jete mbiu:
vdekje,
vujejtje,
vorfni...

O, lëshona rrezet tueja,
syt' le të kallen!
Se ti je i lirë,
se je
zemër prej zjarri...

E për ne
larg asht Liria,
sa ti —
sa zemra jote,

që vlon e kallun
në gjoksin tand,
dhe ta kemi lakmi.

.....

Kalojnë
shoku me shok
në mendime,
dhe hapat
randë shkelin
në tokë...

— O, Dhe,
damarët e tu t'i njoh,
sepse gjaku im,
i shokëve të mi,
nëpër to ecë;

zembrën tande
ta di,
si timen,
sepse ia kam thithë
kokërrzat e gjakut
kur rinia ime
errësohej në gjinin tand,
kur jeta ime
shkymej në gjinin tand

për një kore bukë,
për një gëzim jetel!

Na jemi shokë të vjetër,
e të njoh,
si ti
që më njeh mue,
kur këngën e skamjes,
kur këngën e robnisë,
tue të gërbye
me djersën time
ta kam këndue.
Na jemi shokë
edhe ma tepër
kur gjaku ynë
çel gurrën e re
mbi fytyrën tande,
kur shtrydhim krahnorin tand
si gjithmonë,
se vetëm na së pari
ta kemi thithë virgjininë,
me syt' tanë.
me buzët tona;
sepse kemi shkri
mineralin e jetës
me ty
dhe do të vdesim në ty...

Ibri
në vedi qan
dhe fladi
pikllueshëm veson...

— O, pse, Ibër, vajton
kur prap po të shohim,
kur prap po i kthjellojmë sytë
në kaltrimin tand —
kur po e shuajmë etjen
që kemi pasë
për ty,
si për nanën,
si për jetën?

Ti qan
e na jemi krenarë
që ndoshta
pranë teje
jetën kemi me e lanë...

...Edhe kur të vdesim,
edhe kur të vdesim,
o vëlla,
legjendën
që po thuret për ne

mbaje në gjinin tand,
me shtresat e kristalit të syve të tu;
dhe atëherë,
kur ardhmënia
freskohet n'ujin tand,
kallxoja zemrën
dhe le t'ju kuqen buzët...
...Ecin
dhe mendojnë...

— O, Liri,
e ngrohtë je sa Dielli,
dhe je zemra e tokës,
je zemra e gurit,
je gjak
e jetë,

kur për ty po vdesim,
kur për ty po i lamë
dëshirat tona,
shpresat tona!

Liri,
e ambël je, si flladi i pranverës
dhe, kur lind nga gjaku,

je ma e bukur
se pranvera...

... Era lehtë
fytyrën e lëmon
dhe syt'
mpihen me rreze.

— Ndal!..

... dhe ndalen.

— Çudi,

sa e ndriçme qenka

jeta,

sa vështirë

qenka me qenë

Njeriu...

Tash po e shohim...

...Përpara

humnera shtrihet

dhe për anë

ngrihen lisat e rinj...

RRËFIMI ME MIKUN

.....
Kush, pra, me ia këndue epitafin tokës?
Kush me ia këputë zemrën prej krahnorit t'ajun?
Kush me ia ndërrue sytë? Me emën tjetër me e
pagzue?

Më thuej! Më thuej!
O, kemi lindë në një pranverë pa drandofille
e zogjt' e fëminis' sonë për çerdhe na i kanë pasë
vjerrë.

Më thuej, pra, o vllai im i panjoftun,
vlla i djersës sime bonjake, i dallëndysheve të mia,
pse më këqyr si të huejin. A nuk më njeh?

VDEKJA EC NË KATËR DUER

Babës tim...

... Mëngjezi
e heshtja puthen në pullazet
e murme,
e qyteti flen.
Edhe prroni,
i lodhun, kotet prej ninulës
s'agimit,
edhe lisat
luhaten si pijanec i vonë
nëpër rrugët vjeshtore
e qyteti hesht,
(o, çfarë andrre! Vallë
andrronjë kodrat
e lisat plisbardhë?).
Krahnorin
ma shpuen syngjijat
e dhimbjes.

Ô, copë
po e këpus qiellin
e fëminisë sime,
flakë po i kalli kangët
e ninulës
dhe
mundohem me matë
se sa e randë
asht jeta
e vjerrun në gishtat e mi
vjeshtakë, të thamë
si gixha
e hardhisë kur i teren
lotët;
dhe
mbytem me vete
si andrra e lodhun
e mëngjezit
në picullimin e vesës,
si agimi
i mugtë, si qetsia
e vdekun
e qytetit të përgjumshëm.
Copat
e zemrës në grusht
i shtrëngova

gishtat
më vollën gjak...
Mendova
ta zgjoj agimin tim
të varrosun në mue...
..... II

— Në çdo hap,
në çdo gur të hjekun
prej zemrës
e varrosa fëmininë,
o biri im,
e njerzit e shkelën!

Nuk di
a ka derdhë lot.

Edhe me pasë derdhë
lot,
edhe me pasë shpërthye
vaji i saj
deri në kupë
të qiellit,
nuk kisha me e ndi!..»

... Pullazet
ndërrojnë ngjyrën,

herë blerohen
e herë nxihen
si mallëngjimi...

II

Vetëm jam
e kurkund nuk ndihet za.
(A mund të flasin muret
kur dhimba ime
u ka zverdhur e sytë?)
Qetsi e vrame. Si heshtje vorri.
E kam ndërrue
lëkurën e jetës, o bir!..

Vetëm
terri përdredh
shtatin para meje.
Haj!
Më kafshon në krahnor!

Yjzit
nëpër qiellin si sytë
e të sëmunit.
Nata me buzë qefini

pranë, e heshtja
thue se gjëmon.

Dhe nana
(oh, pse, o vllā, mu sonte)
më del nana
para me një tufë
lotësh në dorë:
— Nanë,
zgjatma
dorën tande
me gishta të thyem;
dorën
ku çelin drandofilet
dhe ushqehen
zogjtë,
zgjatma,
pash jetën time,
nanë!..

O, kush
më mallkoi
që të më zhduket
fara
në këtë shkreti?
Më thuej, nanë,
kush?

12417

...Çirrem
e nata zgërdhiet
si vdekja.
Kocijt e duerve
më janë ba dy shtylla,
e sytë
më kallen si furrë,
dhe nana
(si me i pasë tri krena!)
ikë nëpër terr.

Hana pranë dritares
i lëviz qepallat xheloze
dhe me tufë rrezesh në grusht
më lëmon në ballë
(e balli m'asht ba
si rruga e lagjes së qytetit
të përhimtë, plot pluhun),
dhe ftoftë, shumë ftoftë, si gjarpën
më puth.

Ndërsa unë
bërtas, shkyhem, klith —
e hija e saj si vdekja
zgjatet në syt' e mi.

Qetsia m'i shpon veshët.
E buzët
pëshpërisin. Cijasin.
Oj, nanë,
ku je, nanë?

Natë.

Thikat e thirrjeve të mia
në zemër i ngulen. Plagët e trupit tim
derdhin dëshirat e nji andrre
të mbytn dikund në mue. As vetë nuk e
di se ku.

Strukem si ofshama, si buzët e çame
dhe gjumi, si koha
kur dridhet prej vrapit të stuhisë,
vrapon nëpër sy. E damarë.
— Si nata vjeshtore
kur lahet me shi. Heshtje.

E me mue edhe muret e dhomës.
Hana i mbyll qerpikët
e meket në dritare. Edhe nata,
kur shuhën jonet e rënkimit tim.
si lavira e lodhun nga ritmet e lojës,
mbulohet me atkin' e zezë,
e unë hesht. Hesht...

...Kam fjetë
ose kam andrrue?
Shoh: hana ka tjerrë
marimangën e rrezeve
në dritare.
E era pranverë po vjen. Pranverë asht.
E luta erën
të më sjelli një tufë lulesh:

— O, eja pranverë,
shëroma zemrën
dhe varrët!
Le të shohin
se si njeriu me shtatë varrë
ka ngjyrën e ylberit!
Oj, ofshamë e kallun
në rrasat e krahnorit tim,
oj, kangë e kafshueme
në dhambët e mi,
Oj, dhimbë e netve të mia
bonjake nëpër rrugë —
eja!

Lehtë, shumë lehtë,
si flladi i mbramjes —
lehtë,
lehtë,
lehtë...

Zemra e ndal ritmin,
e ngufat kangën e pranverës sime
me thirrjet e mia vetvrasëse,
që plagosin lutjet e mia
memece. Shpresat. E ngadalë
ndiej tue heshtë. Ndërsa unë klith;
si para vdekjes. Si vdekja. Yjt' bahen hi
Për çudi edhe nata po hesht,
edhe buzët edhe sytë i ka mbyll!

O, ku janë yjtë?
Pse vdiqën yjt' e mi?
Yjt' e vendlindjes ku i lashë?

III

Hapat tingllojnë
nëpër kalldrëm të randë,
të vdekun.
E rruga asht e vrantë
dhe katër silueta,
si katër kufoma të shpresave,
ecin, randë ecin,
dhe gjethet përshëndetin
me lot,
thue se i kanë këputë
dëshirat...

Rruga e vrantë në ballë
hesht. Hesht
dhe i mbyll bebzat e syve...

Hej,
edhe rruga po i mbyll sytë!
Hej,
edhe rruga po loton si njeri,
dhe hesht. Hesht,
e hapat tingëllojnë
nëpër kalldrëm të randë,
të vdekun.

Zogjve,
si t'ishin dejë në dasmën e yjve,
në buzë iu pre kanga.
Krahët u thyen...

Pse agimi i mbylli sytë?
E ata
për të mbramen herë
fluturuen prej shuplakave
të mëngjezit...

Hapat tingllojnë
nëpër kalldrëm të randë,
të vdekun.

...Fusha
ndërron fustanin
e blertë.
Vesë. Vesë. Dielli
sikur të mos shihte
asgja, ther
si thika. Si dhimbja...

Katër thika
në katër zemra
dhe katër burime gjaku
e çojnë
atë,
që mbramë
vdiq.

Ai mbramë vdiq.
Ai mbramë vdiq.

E rruga hesht. Randë
hesht. E vdekja —

vdekja ec në katër duar,
ec në katër zemra,

Hej,
kangës i asht këputë melodia,
njeri,
damar i heshtun!

Çfarë kange,
pra,
duhet me këndue
për muret
e trupit tand,
e kohës
çfarë urate
(ose elegji)
duhet me i këndue
kur vdes
njeriu?..

R E N K I M

Shokut tim...

Tokë, qaj. Tokë, rënko. Tokë, gjëmo si egërsina,
se mbramë ka vdek' nji katundar i fshatit tim
me duer të çame e fytyrë të vrame nga lia
dhe me rinin' e humbun në brazdat e jetës. . .

Kanë me e çue mbi katër krahë,
kanë me e çue mbi katër zemra,
kanë me e çue mbi katër dëshira,
si ai vetë kur i ka çue,
kur vetë i ka rritë
n'ara t'blerueme.
E, ai mbramë ka vdekë. . .

Tokë, qaj. Tokë rënko. Tokë, gjëmo si egërsina,
se sot në krahnorin tand do ta shtrëngojs
katundarin e ri të fshatit tim,

o, ai kurrë nuk të ka nda prej zemrës,
— një zemër të heshtun —
atë, që në pranverë ka qenë i etshëm për blerimin
tand,
atë, që në verë të ka ledhatue plot dashni,
atë, të cilit i kanë gufue
urimet për ty:
— Të falem, o Dhe!
— Të falem, o Dhe!
E, ai mbramë ka vdekë...

O, a po e ndien damarin e lutjes?
O, a po e ndien tingullin e ofshës së lodhun?
O, a po e ndien vajin e dëshirave
që po veniten pa frymë?...

Mbramë ka vdekë një katundar i fshatit tim,
të cilin kanë me e varrosë me lotin e vneshtës
që kullon i kristaltë, nga hardhia e pikllimit
si sytë
me blerimin e drithit dhe lulet e pranverës
që blerohen si dëshirat rinore...
... dy sy, t'etshëm për të,
kot e kërkojnë nëpër ara
dhe, të lodhun, pikojnë
mallë...

ETJE PËR TY, DASHNI

1. Villaut

Fryn. Edhe në mue fryn,
dhe me rropamë shpërthehen parmakët
e krahnorit si andrrat e thyeme.
O, pse sonte, kur ndjej se jeta asht si vajzë virgjine,
fryn në mue bashkë me koshavën e
nëpër rrugët e asfaltueme dhe e mbyt
në vedi atë që i përvlon valët e erës?
Rruga hesht. Vetëm yjt' enden nëpër errsinë,
si sytë e fëmijve tue kërkue nanën.
Fryn. Edhe në mue fryn
dhe me rropamë shpërthehen parmakët
e krahnorit si andrrat e thyeme.
Buzët më kallen. Ku je, o vlla?

2. Hijes së motrës

Sikur t'i përkëdhelshe pranverat e tua
në kopshtin e jetës, kisha me t'i dhanë
edhe duert e mia të jenë virgjine si jeta jonë.

Sikur të kishe me çelë gonxhet e dëshirave të tua
në lehet e zemrës sate, kisha me të dhanë
edhe zemrën time të çeli bashkë me dëshirat tueja.

Kisha me t'i këndue të gjitha rrudhat e nanës,
e me pa se jeta e vrame në ndërgjegje,
asht ma e randë se vdekja, motër...

ELEGJI PËR KARAGAÇIN

Shokut të vdekun, Halit Kasapollit.

Ku je, o vllau im? Ku je? Karagaçi
nuk përgjigjet. A i ka ndi lutjet e mia
të blerueme me barin e kujtimeve të mia?
A i ka ndi, o vllau im? Karagaçi heshti
e unë të thirra. Klitha. N'ajr u shndërrova.
Vetëm Bistrica belbon. Si gjithmonë belbon.
Preka ballin. I ftoftë si Bistrica. Si syt' e tu.
Kurrkush nuk më përgjigjet. Së pakut me më
sha.

Mendova me të gjetë në mes të zogjve.
Por vetëm Bistrica belbon. Si gjithmonë belbon.
Zogthit prej kokës sime kanë fluturue dikah.
Ndoshta mbas teje. Ndoshta mbas lutjeve të mia.
U kam hypë kuajve të fëminisë sonë jetime
dhe jam ba kalorës i shekullit njizet
e vargjeve gjakun deri n'asht u kam thithë...

PORTRETE

Peshkatari

N'ujë vizlojnë peshqit.
Sytë ngulen n'ujë...

Të due, kaltri, të due,
si vajzën e dashtun, si agimin.
Pse lumi kurr' nuk buzëqeshi,
nuk u kall prej buzëve të vajzës?

Heshtje. Dora dridhet. Syt' shkyhen.
E në buzë bulon dëshira.

Hamalli

Oj, sa e fortë asht kjo tokë,
sa zemra ime e trusun nën samar!
Oj, sa e fortë asht kjo tokë!..

Nata asht ma e bukur se dita,
ajo të përkund n'andrra; të sjell kujtimet.

O njeri,
falma vetëm një buzëqeshje,
një buzëqeshje si të fëminisë sime,
falma e mos më shiqo në shpinë.

Llustraxhiu

Në faqet e këpucëve, si në dëshirat e mia,
shoh fytyrën time të lavrueme më rrudha.
— Sa shumë rrudha që paskam!

Oh,
ku më mbet rinia
dhe kanga e magjupes?

Rinia m'u mbyt në dashni.
Magjypja vdiq tue kcyë në dasëm.
— Sa shumë rrudha që paskam!

Muzikanti i rrugës

Pllumbi fluturoi
prej barkut të violinës
e në dorë
më mbet vetëm hija e kangës.

Violinës
i mbet vetëm një dhamb
e një mllef,
kurr i pathanun n'sqep
të pllumbit.

O, deshta
edhe gur e dru në vaj
me i zhgrehë...

Karrocier i lagjes

Kali
kotet në diell
e rrotat
e karrocës së vjetër,
të dejuna prej plogështisë,
kalamenden nëpër pluhun.

Kamxhiku,
e-hej! — rryp i shpinës
së kohës
e përkëdhel kalin.

E karrocierit i rrin koha
në supet e vjerrun...

LETËR BABËS

E peshova jetën
dhe pashë se sa e randë
ka qenë rinia jote.

O, vetullat e kohës
t'u zbardhën në fytyrë,
e fjala mbet fjalë.

Koha gjithmonë polli
kopila, thanë pleqt',
e kopil të quejtën edhe ty.

Kopilat e kohës
u rritën ma tepër se Sharri.

Kopilat e kohës
pollën prap' kopila, o baba im,
të cilët u quejtën: njerëz.

U mashtruen pleqtë, babë.

P.S... Si bari
mbas shiut më vesojnë
sytë. Kërkoj
diell, një diell
që kurrë, o babë,
nuk ka me perëndue.

Ndoshta do ta gjej,
i dashtuni plak!..
O, atëherë,
fëmijve të mi
në vend të sheqerlemeve diellin
do t'u jap
për dhuratë.

...Sonte, pa dashtë,
mendova në ty
e andrrën me dhambë
e grimcova —
larg e gjuejta. E shkela.
Nuk deshta me vjellë. Me qajtë.

Z O G J T E

Nëpër errsinë të natës,
që hesht si vajza e zhgënjyeme në dashni,
cicrrima e zogjve vjen, lehtë,
si kanga e fjetun dikund në mue.
Dhe ja kall sytë
filladit të mbramjes. Të deh
si vena e dashnia.

Gjethet ngadalë bien
dhe prishin për një çast qetësinë.

Shiqimi thith errsinën
e zemrat, qingjat e kësaj mbramje
dridhen bashkë me cicrrimet.

PËSHPËRITJE DASHNIE

Pëshpëritja e parë buzë Drinit

I kemi mbyllë sytë,
që mos ta vrragtojmë andrrën
e tjerrun të pyllit. Dhe i ngjajmë
edhe bylbylit edhe kukuvajkës
— herë qeshim, herë kukasim.
Çka t'i them pyllit,
që pëshpërit në gjuhën e zogjve?
Çka t'i them bylbylit,
kur i pëshpërit përkëdhelje dashnie?
Çka t'u them zemrave tona,
të mbytuna n'epshin e mbramjes,
e çka buzëve kurrë të pangime,
që rrahin krahët si pllumbat e malit?
O, krejt barin do ta kalli
e epshin në rrajë do t'ia thaj,
do ta kapi heshtjen tinzake

të pyllit për fyt e në teh
të ndjenjave zemrën do t'ia çaj,
sepse jam kasap i muzgut
t'etshëm për dashni...

...Pëshpëritja e dytë buzë Ibrit

Ktheu, o kangë, në duert e mia,
ktheu e mos u friko aspak
pse syt' e mi qesin xixa,
pse gishtat e duerve janë ba
pishtarë dhe kallen, pse thirrjet
m'janë ba gjethe në degët
e lisave, ktheu e këndo
si jeta — e unë edhe pse i mbaj
thikat e kasapit të ndjenjave
në duer, nuk jam i egër,
zemrën e kam zog. Ktheu!

...Pëshpëritja memece me mbramjen

...Ngadalë ngrihem. Mbi kryet
tim kanë çelë syt' e natës. E lisat
përreth përqafojnë mbramjen. Në mue
gufon zemra. Dhe diçka si kanga.
Kapem për lisin e afërm. Ai dridhet,
frikohet. Nuk di a frikohet
prej meje apo prej syve të mi.
Jam qingj i mbramjes. I butë
si bari. Si era. Gishtat i kam thye
në përkëdheljen e barit, e zemra
m'asht ajë tue thithë qetësi. Vetmi.

Uli kryet. Sytë më bahen katër.

ELEGJIA E DYTË E KANGËS

Po e mas vetveten
me peshën e agimeve, edhe pse buzët
janë eçtue për dashuninë e barit.

Në mue vërshen Bistrica,
vërshen e kurrë nuk del nga shtrati

Çdo lindje peshon
sa një agim, nga një Dukagjin. Çdo kangë
asht e randë sa një lindje.

Në mue rrjedh Bistrica,
rrjedh e kurrë dhimba nuk i dihet.

NDJENJË PËR DUKAGJININ

Po lidhem në çka të dësh.

Nëse i këpus
dejtë e ndjenjës, jam i bindun
se në vend të gjakut
do të lindë Dukagjini i dashunisë sime,
madhështia e thjeshtë.

Po lidhem në çka të dësh.

Nëse i këpus
dejtë e kangës, jam i bindun
se në vend të klithjes
do të lindë etja për puthjet e Dukagjinit,
thjeshtësia madhështore.

Po lidhem në çka të dësh.

U N E

Dukagjin asht
sikur të thuesh — Dashuni.

Dukagjin asht
sikur të thuesh — Mëngjes.

Dukagjin asht
sikur të thuesh — Dhimbje.

Krejt asht një
sikur ta përçafosh, e vetëm ta puthish
blerimin e Dukagjinit, e
sikur ta thithish venën e blerueme
të gjakut tim.

Të thuesh — Dashuni,
të thuesh — Mëngjes,
të thuesh — Dhimbje, ose
të thuesh — Dukagjin. •

Dukagjin
domethanë, për shembull — Unë.

Unë
domethanë, për shembull — Dukagjin.

SHKAMBI

Me rrudhat e nji savanti të lashtë
mendon për të kaluemen që prore i përftohet, e
qëndresa i flen nën thoj;
dhe sa andrra janë thye pa mëshirë
për fytyrën e tij të rrudhun, e
sa takime dëshirash janë shkatrrue
për heshtjen e tij të marrë, dhe
prore, i mbështjellun në enigmë: filozof
i denjë për urtësinë e jetës, dhe
mendon: e ka shok ma të mirë kohën
(por jo se e bartë si puplën) e
fjalën e mirë nuk e njeh: përveç përshëndetjes

Rrin, rrin gjithmonë në heshtje mortore.
As valët, laviret e kaltrinave
nuk munden me ia zbutë zemrën, dhe
as vajzat syblerta, që e përqafojnë marrëzisht,

nuk mund ta zgjojnë nga urtësia, se
me logjikën e savantit të lashtë
me shekuj zbulon se çka asht e vërteta, e
kurrë nuk e tha, kurrë nuk e tha.

V A L A

E untueme për dashurinë e shkambit,
përplasat si grue e çmendun në epsh
e, mbi krah e bart gëzimin e largësive —
përrallën e rrejshme të bukurisë, e

lind nga barku i detit
si fëmijë kopil i mëkatit të paemën,
e mbarsun me epshe për të mashtruar jetën, dhe

si hajneshë hyn në gjijtë e shkambit,
në krahnorin e çapjuem të luftarit të vjetër, e
vetëm rren, e vetëm rren, e

rrena asht lojë e valëve,
— loja e ramjeve dhe e ngritjeve,
e vdekjeve dhe e lindjeve, e

habitet për ftohtësinë e shkambit,
çfarë mashtrimi kur dashunohet me shekuj!..

PLLUMBAT E IKUN

Më fluturuen prej shuplakave
dhe thellë në qenien time
m'i lanë ngricat e pranverës,
m'u trembën pllumbat
që i ushqeva në shuplakat e mia.

Kur erdh mëngjesi
qajta (nuk di a më ka pa kush)
dhe kot i lypa pllumbat e humbun.

PASQYRA E LËNDËS

	Faqe
Poema për ata	3
Rrëfimi me mikun	12
Vdekia ec në katër duer	13
Rënkim	25
Etie për ty, dashni (Vllaut)	27
Hijes së motrës	28
Elegji për Karagaçin	29
Portrete	30
Hamalli	31
Llustraxhiu	32
Muzikanti i rrugës	33
Karrqçieri i lagjes	34
Letër babës	35
Zogjtë	37
Pëshpëritie dashnie	38
... Pëshpëritia e dytë buzë Ibrit	40
... Pëshpëritia memece me mbramjen	41
Elegjia e dytë e kangës	42
Ndjenjë për Dukagjinin	43
Unë	44
Shkambi	46
Vala	49
Pllumbat e ikun	49

Zgjedhur e redaktuar nga Pandeli Koçi

Kopertina nga Safo Marko

Tirazhi 3 000 kopje

Format 70x100/32

Stash: 2204-72

Shtyp Drejtoria Qendrore Poligrafike
Shtypshkronja «8 NENTORI» — Tiranë, 1975